

έχουμε πάντα μπρος στα μάτια μας και σ' αυτή άπάνου να κανονίσουμε την εθνική μας πολιτική, φαίνεται να την ξεχάσαμε όλοτελα έμεις οι Έλληνες. Και με το δρόμο που δώταμε στην εκπαιδευτή μας φαίνεται να μην κάνουμε άλλο παρά να νεκρώνουμε πολλά κλαδιά από το δέντρο του Έλληνισμού. Γιατί η εκπαιδευτή μας και τα σχολεία μας μόνο δασκάλους και δασκαλοπαίδια δημιουργούν και μόνο παπάδες και παπαδοπαίδια, στενοκέφαλους μόνο σχολαστικούς θρεμμένους με την ψευτιά, που άμα φτάσουν σε ηλικία δε θα 'δουν μπροστά τους άλλο στάδιο από τη δασκαλική ή τη μπακαλική ή τη δικηγορική και για να πλουτήσουν δε θα ξέρουν άλλο μέσο από την υποκρισία, την κολακεία, την ψευτιά, την κλεψιά. Δημιουργούν μόνο ανθρώπους που είναι άνίκανοι να θέμελιώσουν Πατρίδα, που ξεραίνεται σ' αυτούς της οίλοπατρίδας το αίσθημα, γιατί είναι άσυμβίβαστο με τη ζωή που ζούνε. Κι' ανθρώπους που από τα νερά του δασκαλισμού πέφτουν σ' άλλα χειρότερα, της άναισθησίας για κάθε τί εύγενικό, περιγελαστικής κουτοπόνηρους και διεσθαρμένους. Άνθρώπους τέλος που δεν τους σηκώνει ο τόπος, γιατί του είναι άχρηαστοι, κι' ο κάθε άνεμος μπορεί να τους σαρώσει.

* *

Ο καυμένος ο Καποδίστριας, ο καλός ο πατριώτης, πόσο δίκιο είχε που θέλε ναρχίση από τα γεωργικά κ' επαγγελματικά σχολεία, να κάνει πρώτα καλὰ δημοτικά, για να καταντήση κατόπι στο Πανεπιστήμιο! Ήρθ' ο Όθωνας και μάς έκανε τάνάποδο. Πατριώτης κι' αυτός και πρέπει να μάς είναι άγαπητή η μνήμη του, μα και κομμάτι δάσκαλος ο ευλογημένος. Άντις να τον χτυπήσει, τον έθρεψε κι' αυτός πενότερο το δασκαλισμό στη χώρα μας, έξον που μάς έφερε και τάριστοκρατικά καμώματα. Και θάκούσατε πολλοί ένα χαρακτηριστικό γνώρισμα, πως γύριζε πίσω άνωπόγραφα τα διατάγματα που είχαν άνορθογραφίες κι' αυτή ήταν η πρώτη του δουλειά, να κοιτάζει την όρθογραφία!

Όπως κι' αν είναι, μάς έκανε το Πανεπιστήμιο κι' από τότες πειά το φλογερό καμίνι δεν έπαψε να σκορπίζει δεξιά κι' άριστερά, σαν τόσους άπόστολους εθνικούς, όπως πολλές φορές οι πρυτάνεις του μάς το κελάιδησαν, τους γιατρούς του και τους δασκάλους του και τους θεσπέσιους—τί λόγος!—ισορορήτορές του. Άν τον έκαναν όλοι αυτοί τον Έλληνισμό να προχωρήσει λίγα βήματα ή όχι, δεν το

ξέρω, ούτ' έχω σκοπό ναμφισβητήσω τις ύπηρεσίες τους. Άλλά για σκεφθήτε λιγάκι το τί μπορούσε να γίνει ως τώρα, αν και στην έλευθερωμένη και στην άλευθέρωτη Ελλάδα στέλναμε ανθρώπους που να διδάσκουν την άγάπη για την δουλειά την πραγματική και δημιουργική, την άγάπη για την αλήθεια και την αληθινή λευτεριά, που να διδάσκουν γράμματα λευτερωμένα από το δασκαλισμό και μαζί μ' αυτά τέχνες και πρακτικές έπιστήμες, μαζί άδερφωμένες γεωργία και πύηση. Και σκεφθήτε πόσο θα κερδίσαμε, αν εκεί στα ύπόδουλα μέρη όχι μόνο δασκάλους και γιατρούς στέλναμε, αλλά και γεωπόνους και δειντροκόμους και κτηνοτρόφους και βιομηχάνους και λογιώ λογιώ τεχνίτες καλὰ κατκτητισμένους, και αν η Έλλην. Κυβέρνηση έκανε εκείνα που δεν κάνει η Τουρκική στον τόπο της—όπως τώρα ούτε η Έλληνική στο δικό της—αν έκανε σχολεία για τις διάφορες τέχνες και πρακτικές έπιστήμες, σχολεία μεγάλα που να κυριαρχούν στον τόπο.

* *

Να ποιά είναι εθνική πολιτική κ' εθνική εκπαιδευση. Να μάθω το κάθε Έλληνόπουλο την ιστορία του τόπου του, να του έμπνευσθή άγάπη για αυτόν, μα μαζί μ' αυτά να του δοθούν και τα μέσα να πάρη στην έξουσία του τον τόπο αυτό, να τον κάνει χτήμα του, να τότε δουλέψη, να εύτηχήση σ' αυτόν και να δεθώ σφιχτά μαζί του, κέτσι να μην μπορεί εύκολα εύκολα να υπ χωρήση στον εθνικό του έχθρό. Άν ακολουθούσαμε το δρόμο αυτό, θα είχε τότε πενότερη δύναμη εκείπέρα ο Έλληνισμός—κ' έδωπέρα άκόμη—και τα παιδιά του θα τα κάρφωνε προμάχους του τόπου και θα τους διδάσκε να βάζουν καθένα τους κι' από 'να λιθάρι γερά και τεχνικά για το χτίριο της Πατρίδος ή όχι; Ένθ τώρα καθούμαστε και θυμόμαστε με τους Βουλγάρους που διεκδικούν τη Μακεδονία, θυμόμαστε και με τους Φράγκους που μάς παίρνουν άπ' τα χέρια και το έμποριο όλο και την κάθε επιχείρηση και χολοσκάνουμε άνωφέλετα.

Κι' αν θέτε άκόμη, να κ' ένα άλλο τημείο που πρέπει να το προσέξουμε. Τάχα αυτοί που τώρα κουβαλιούνται στην Άμερική και στην Άφρική και δεν ξέρω που άλλου, άνθρωποι γεωργοί και δουλευτάδες, δε θα μπορούσε να σπρωχτούν εκεί στη Μακεδονία και στη Μ. Άσία και παντού γύρω μας, όπου τόπος και τόσος τόπος υπάρχει πολύ πλουσιώτερος από τα ξερόβραχα της Άρκαδίας και Λακω-

νίας και τόπος όχι ξένος, αλλά Έλληνικός; Να, στάδιο άποικισμού κατάλληλο, καθώς είναι κατὰ ληλοι κ' οι άνθρωποι που θα τον κάμουν, σά γεωργοί που είναι. Όπου άλλου κι' αν φύγουν, για να πλουτήσουν, είναι χαμένοι για την Πατρίδα. Γιατί η θάποξενωθούν έλωσθιδίου ή το πολύ πολύ θα γυρίσουν στα γηραιά τους με κανένα σακκούλι μέταλλα—προσφορά πολύ πρόστυχη στην άγάπη της Πατρίδας. Ότι χάνονται όλοι αυτοί, πάρτε παράδειγμα το τί έγινε στη Ν. Ρωσία και στη Ρουμανία και δεν ξέρω που άλλο.

* *

Δε σάς φαίνεται πως όλ' αυτά είναι πράματ' άξια να τα προσέξουμε και πως είναι καιρός—και τότε δε θα ήταν—ναρχίσουμε όχι πειά να το ξεσκουριάσουμε το εκπαιδευτικό μας σύστημα, άφου είναι όλο σκοτεινά, αλλά να στυλώσουμε ένα άλλο άπο καινούργης, σύμφωνα με τους φυσικούς νόμους—καυμένες Spencer δεν μπορεί νακουστής κομμάτι και σ' έμάς;—και τους νόμους του καλού, σύμφωνα με την αλήθεια και τη λευτεριά;

Να έλπίσουμε πως θα ξυπνήσουν και θα κουνηθούν λίγο οι κυβερνήτες μας, οι κοιμισμένοι της Ίδιοτέλειας το στρώμα κι' άεροκοπανιστάδες, είναι πολύ. Άς έλπίσουμε όμως πως θα μάς κάνουν μια καλή άρχή εκείνοι που έτοιμάζονται να συγκροτήσουν του χρόνου το Έκπαιδευτικό συνέδριο. Θέλουν μελέτη κ' έργασία και πρόγραμμα φωτισμένο τα πράματ' αυτά, μελέτη όχι από σκοτισμένα λογισατάςικα μυαλά, κι' αυτή τη μελέτη έχουν χρέος και μπορούν να την κάμουν. Δεν τους ζητούμε πολλά πράματα. Φτάνει να μάς δείξουν ποιάς είν' ο δρόμος που πρέπει να πάρουμε, ο δρόμος ο άνοσπαρμένος, και να έδηγήσουν σ' αυτόν τα πρώτα μας βήματα.

Ι. Γ. ΣΤΑΜΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φύλλα περασμένα του «Νουμά» πωλούνται εις το Κεντρικόν Πρακτορείον των Έφημερίδων και εις τα κιόσκια των πλατειών Συντάγματος Όμοιοίας, Έθνικής Τραπεζής, Βουλής, Υπουργείου Οικονομικών σταθμού τροχιοδρόμου (Οφθαλμιατρείον).

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ „ΝΟΥΜΑ“

5

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΤΙΜΩΝΑΣ Ο ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ

ΗΛΙΑ Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗ

Έρμης. Μα τέλος πάντων τί κάνει; όταν σε στείλουν στη γής;

Πλούτος. Γυρίζω άπάνου και κάτου τριγυρώντας, ως που να πέσω άξαρνα στα χέρια κανενός κ' εκείνος που θα με βοεί πρώτος, άφου με πάει σπίτι του, με κρατάει, δοξάζοντας έσένα τον Έρμη για το άπάντεχο κέρδος.

Έρμης. Λοιπόν ήταν γελασμένος ο Δίας όταν πίστευε, πως έσύ σύμφωνα με τη γνώμη του πλούτιζε; όσους φαντάζονταν, πως τους άξιζε να γίνουν πλούσιοι;

Πλούτος. Και πολύ δίκια, καλέ μου, άφου μέστειλεν, ένθ ξέρει πως είμαι στραβός, να ψάξω να βρω πράμα τόσο δυσκολοβρετο και που άπό πολλόν καιρό μάς άφισε χρόνους, που ούτε ο Λυγκέας δε θάν τδβρισκεν εύκολα, γιατί τόσο σκοτεινό και μικρό είναι. Άφου λοιπόν οι καλοί είναι λίγοι κ' οι άμέτρητοι κακοί τα έξουσιάζουν όλα στίς πολιτείες, εύκολότερα εκεί που τριγυρνά συναντιέμαι με τους τέτοιους και με πιάνουν τα δίχτυα τους.

Έρμης. Κ' ύστερα, σαν τους άφίνεις, πως φεύγεις εύκολα, άφου δεν ξέρεις το δρόμο;

Πλούτος. Τότε κάπως καλοβλέπω κ' έχω γερά τα πόδια μου, όσο μου φτάνει μονάχα για να φύγω.

Έρμης. Μα για πές μου άκόμα και τουτο' πως άφου είσαι στραβός και, μη σου κακοφανεί, κιτριναρός κι' άγοσάλευτος έχεις τόσους άγαπητικούς, που όλοι να κοιτάζουν σ' έσένα και να θαρούν ότι είναι εύτυχημένοι άμα σ' άποχτήσουν, κι' αν σε χάσουν να μη βαστούν να ζούν; Ξέρω τουλάχιστον όχι και λίγους άπ' αυτούς πως με τόσο πόνο σ' άγάπησαν, που πήγαν και ρίχτηκαν στην παλύδαθη θάλασσα και σ' έγκρεμούς άπάτητους, νομίζοντας ότι τους περιφρονείς, γιατί δεν τους κοιτάζεις ούτε

μια στάλα. Μα κ' έσύ, ξέρω καλά, θα το παρδεχτείς, αν νοιώθεις τα χάλια σου, ότι αυτοί είναι δέσφρηνών, όταν ξετρελαίνονται με τέτοιον άγαπητικό.

Πλούτος. Και θαρρείς, πως αυτοί με βλέπουν όπως είμαι, κουτσό ή στραβό ή με στα άλλα ψεγάδια έχω;

Έρμης. Άμ πως, ο Πλούτε, αν δεν είναι στραβοί κι' όλοι αυτοί;

Πλούτος. Δεν είναι στραβοί, άγαπητέ μου, παρά η άμάθεια και το ξεγέλασμα, που τώρα τα έξουσιάζουν όλα, τους στραβώνουν' μα κ' έγώ ο ίδιος για να μην είμαι μπιτ άσκημος, τους συναντάω φορώντας καμιά προσωπίδα χαριτωμένη, χρυσόκέντητη και πετραδοστόλιστη και ντυμένος με πολύχρωμη φορεσιά. Κ' εκείνοι νομίζοντας πως βλέπουν την ίδια την όμορφη μ' έρωτεύονται και χάνονται, όταν δε μ' άποχτούν. Μα αν κανέναν μ' έδειχνε σ' αυτούς, άφου με ξεγυμνώσει όλο, είναι φανερό πόσο θα κατεδικάζαν τον έαυτό τους ότι δεν καλοβλέπουν τέτοια χάλια κι' άγατούν έλεεινά κι' άσκημα πράματα.

Έρμης. Γιατί λοιπόν, κι' όταν πια γίνουν πλούσιοι και φορέσουν αυτοί την προσωπίδα, γελώντας άκόμα, κι' αν τους την πάρει κανένας,

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ & ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΣΤΟ ΚΑΖΙΝΟ

μόνον οι έλαφρές γυναίκες ήμπορούν να πηγαίνουν χωρίς να σχολιάζονται. "Οχι κ' οι κυρίες του καλού κόσμου. "Οχι κ' οι νοικοκυράδες. "Ετσι γίνεται και στο Παρίσι. "Ετσι και σε κάθε μέρος της Εύρώπης που λειτουργούν τέτοιοι ναοί της Παρθενιάς και της Σεμνότητας. Έδω όμως τάνάποδο συμβαίνει. Έδω οι κυρίες μας κατασκοτώνονται να δείξουν πως είναι έλαφρές, χωρίς και να είναι, και γι' αυτό τρέχουν στο Καζίνο, στην Αλάμπρα και σ' όλα τα όμοια κέντρα, ακόμα μαζι και με τα κορίτσια τους.

Η Πριγκίπισσα Σοφία τὰ εἶπε τὰ λόγια αὐτά. Κ' ἡ προχθεσινὴ «Ἐστία» ὅσο κι' ἂν τὰ μίσησε κι' ὅσο κι' ἂν ἐφρόντισε νὰ τὰ πνίξη με περιφράσεις καὶ με διάφορα «ἂν αἱ πληροφορίες μας εἶνε ἀκριβεῖς» τίποτε ἄλλο δὲν κυριώθηκε, πλὴν νὰ μᾶς κίνηρ νὰ πιστεύσουμε καὶ περισσότερο ἀκόμη ἀπὸ τὰ δυνατὰ, ἀλλὰ καὶ δίκαια λόγια τῆς Πρώτης Ἑλληνίδας.

Τὴν ἱψηλὴ αὐτὴ ἀποδοκιμασία, θὰ τὴν νοώσουν ἄρα γε οἱ κυρίες μας ποὺ στολίζουν με τὴν εὐμορφίᾳ καὶ με τὴς τοικαλέττες τους τὸ περίφημο Καζίνο, κι' οἱ δεσποινίδες μας ποὺ ἰδρύουν τοὺς σεμνοτάτους ὑπὲρ τῆς Ἀγαθίας συλλόγους; Δὲν βαρυνέστε! Μήπως ἐνοιώσαν τὰ μεγάλα μαθήματα τῆς νοικοκυρωσύνης ποὺ τοὺς δίνει κάθε μέρα, ὅταν κατεβαίνω στὰ μαγειριά τοῦ Παλατιοῦ Τῆς καὶ μένει μὴ καὶ δυὸ ὥρες μέσα, αὐτὴ, ἡ ἀδελφὴ, τοῦ Κριταιοτάτου Κρίζερ καὶ ἡ μέλλουσα Βασίλισσά μας;

Τ' αὐτιά μας δυστυχῶς ἀπὸ λόγια δὲν παίρνουν. Ἡ ψυχὴ μας, ἡ κλεισμένη μέσα σὲ τσαροῦχόπετσο, δὲν συγκινεῖται ἀπὸ τέ-

τοιες ἐπιπλήξεις λεπτές καὶ ἀπὸ τέτοια μεγάλα παραδείγματα.

Καὶ γι' αὐτὸ πᾶμε κατὰ διαόλου. Καὶ γι' αὐτὸ ἡ Πριγκίπισσα ἀναγκάσθηκε νὰ ὑποδείξῃ στὸν κ. Λιακόπουλον, ὅτι καλὰ θὰ ἦταν νὰ διατάξῃ νὰ κατεβασθοῦν λίγο τὰ φουστάνια καὶ νὰ πλυμανθῇ λίγο ἡ γλώσσα τῶν ξεδαμμένων Λαϊτῶν τοῦ Καζινὸ, γιὰ νὰ ἤμπορουν νὰ πηγαίνουν σ' αὐτὸ καὶ κυρίες ὅχι ἑλαφρές. Πολὺ φοβούμεθα ὅτι ἀπὸ σήμερον δὲν θὰ πηγαίῃ πὴ καμμιὰ σ' αὐτὸ, ὅχι διότι τὴς ἀπεδοκίμασε ἡ Πριγκίπισσα, ἀλλὰ διότι με τὸν περιορισμὸ τῆς ξετσιλωσιᾶς του, τὸ Καζίνο θὰ χύσῃ τὸ θέλγητρό του τὸ Παριζιάνικο.

ΟΙ ΦΟΡΑΤΖΗΔΕΣ

μ' ὅλο τὸ δίκιο του; ζητᾶνε νὰ εἰσπράξουν φόρο ἀπὸ τοῦ Ζαππεῖου τὰ θεάματα, κ' εἶνε ἡ πρώτη καὶ ἡ μόνη φορὰ αὐτῇ, ποὺ παίρνει κανένα; τὸ μέρος; τὸς, μ' ὅλην τὴν ἐπίγνωσι τῆς ἀγριότητος, με τὴν ὁποῖαν εἰσπράττεται ὁ κεφαλιάτικος αὐτὸς φόρος.

Ἐβάλλθηκε σώνει καὶ καλὰ ὁ κ. Λιακόπουλος, ὁ ἰδεώδης αὐτὸς Κυβερνητικὸς ἐπίτροπος, νὰ μᾶς παρουσιάσῃ τὴν Ἐκθεσὶ τοῦ Ζαππεῖου ὡς Ἑθνικὴ ἐπιχείρησι; Μόνον ἔτσι δικαιολογεῖται ἡ ἐπιμονὴ του, νὰ χαρακτηρίσῃ ὡς ἀσύδοτα ὅλα τὰ διεθνῆ θεάματα, τὰ σεμνότατα, με τὰ ὅποια ἐλαφρόνουνται στὰ γερὰ οἱ τσέπες τοῦ φιλόμουσου κοινοῦ.

Καλὰ τὰ φωνάζει καὶ ὁ κ. Ματσούκας, ποὺ δὲν ἤμπορεῖ νὰ τὸ χωρέῃ ἄκομη ὅτι τοῦ ἐζήτησαν δημόσιον φόρο, καὶ τοῦ τὸν ἐπῆραν μάλιστα, γιὰ τὴν ἐσπερίδα ποὺ ἔδωσε τελευταῖα στὸν Πειραιᾶ ὑπὲρ τοῦ Ἑθνικοῦ στόλου!

— Ἐφορολόγησαν τῆνερὸ μου, οἱ ἀλιτῆριοι! Μ' ἐπῆραν καὶ μένα γιὰ δημόσιον θέαμα! ἐφώναξε.

Κ' ἔνα ὑστερόγραφο, ἄσχετο με τὸν φόρο καὶ σχετικώτατο με τὸν κ. Ματσούκα: Ὁ κ. Σκουζές, γιὰ νὰ ὑποβάλῃ τὸ διάταγμα τοῦ παρασήμου, τὸν ἐρώτησε τί ποσὰ ἐπρόσφερε γιὰ τὸν Ἑθν. στόλο.

— Δυὸ ἑκατομμύρια δάκρυα! Τρεῖς ἑκατομμύρια πατριωτικοὺς στεναγμούς! Πέντε ἑκατομμύρια ταλαιπωρίες γιὰ τὴν πατρίδα!

Σὰν πολὺ ποιητικὴ ἀπάντησι ἔδωκε ὁ ἐνθουσιώδης φίλος μας!

ΘΕΛΕΤΕ

νὰ καμρώσετε τὰ χάλια τῆς δημοσιογραφίας μας;

Νὰ, ὁ καθρέφτης! Καμρώστε τὰ!

— «Εἰς ἓνα Ἑλεεινόν! Ὡς ὁ φέρων κατ' εὐφημισμὸν τὸ ὄνομα τοῦ Ἀδωνιδος, ὁ ἔχων τὴν ψυχὴν μαζὺν ὡς τὸ πρόσωπον, ἴσῃ δὲ πρὸς τὴν φυσικὴν εἰδέχθειαν τὴν ἐνστικτον μοχθηρίαν, θάλε ἐν τῇ κεφαλῇ ἔχνος προνήσεως καὶ ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔχνος αἰδοῦς. Σὺ ἡ ἐρπουσα σάυρα. .

Τὰ γράφει ὁ κ. Κανελλίδης τῶν «Καιρῶν» αὐτὰ, —ἀπορούμεν δὲ πῶς ὁ κ. Βουτσινᾶς τοῦ ἐπέτρεψε καὶ νὰ τὰ δημοσιεύσῃ—γιὰ ἓνα συνάδελφόν μας ὁ ὁποῖος ἐτόλμησε νὰ εἰρωνευθῇ ἓνα κύριον «ἀσκοῦντα εἰς μέσους Παρισίους» (sic) τὸ λατρινὸν ἐπάγγελμα καὶ λύνοντα ὅλα τὰ διεθνῆ ζητήματα με διπλωματικὰ γεύματα καὶ μ' ἐξωφρενικὰ ἀνταποκρίσεις. Μπροστὰ στὸ δροτερό ὕψος καὶ στὴν μενεξεδένια ἀβρότητα τοῦ ἐν ἀποστρατεῖᾳ γηραιῷ δημοσιογράφου—ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε τὴν προστασίαν ὅλων τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν, ἀπὸ τὸν καπετὰν Στέφανον τὸν Δάμττα μέχρι τοῦ «διδάκτορος» Λαγούδακη, —λησμονεῖ κανένα; καὶ τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο περὶ τοῦ «Νουμά» κομμάτι τῆς «Ἀττικῆς Ἰριδος» με τὸ ὁποῖον ἐγελάσαμε στὸ προπερασμένο φύλλο μας.

Ο ΝΑΣΡ-ΕΔΙΝ ΧΟΝΤΖΑΣ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ

Μεταξὺ τῶν θαυμασίων μύθων τοῦ Νασρ-ἐδὲν Χοντζᾶ ἀπαντᾷ καὶ ὁ ἀκολουθός:

Ὁ σοφὸς γέρων συνάξας τὰ ἐν τῷ κήπῳ αὐτοῦ καλλιεργηθέντα ἀγγούρια, τὰ μετέφερεν εἰς τὴν πόλιν πρὸς πώλησιν. Λαβὼν δὲ τὸ ἀντίτιμον ἤγγρασεν ὄνον ὃν καὶ ὠδήγει εἰς τὴν ἑπαυλὶν του. Καθ' ὁδὸν δμως, ἐνῷ διήρχετο ποταμὸν, εἶδεν αἰφνης τὸν ὄνον του παρασυρμένον ὑπὸ τῶν ὕδατων καὶ πνιγμένον.

Καὶ ἐνῷ τὸ πτώμα τοῦ ὄνου ἀπεμακρύνετο ὑπὸ τοῦ ρεύματος, ὁ Νασρ-ἐδὲν Χοντζᾶς κινῶν ἡρέμα τὴν κεφαλὴν εἶπε τὰ ἑξῆς:

—Τοῦ ἀπὸ χρημάτων ἀγγουρίων ἀγοραζομένου γαιδάρου, ὁ θάνατος ἀπὸ νερὸν συμβαίνει νὰ γίνεται.

Τίποτε ἄλλο.

ΓΕΛΑΣΤΟΣ

ἄκουτε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς δολοφονικῆς ψηφοφορίας ὁ κ. Δηλιγιάννης. Γελαστὸς κατέβαινε τὴς σκάλες τῆς Βουλῆς. Γελαστὸς ἐχαιρέτησε τοὺς φίλους του. Γελαστὸς ἐμίλησε στὸ σπίτι του γιὰ τὸ γκερομπακισμὸς του.

θῆχαν γληγορότερα τὸ κεφάλι παρὰ τὴν προσωπίδα; Δὲν ἔπρεπε δὲ καὶ τότε; νὰ μὴν ξέρουν ὅτι ἡ εὐμορφία εἶνε παταλειμένη, ἄρῃ ὅλα τὰ βλέπουν ἀπὸ μέσα.

Πλοῦτος. Με βοηθοῦν πολλὰ, ὦ Ἐρμῆ, καὶ γι' αὐτό.

Ἐρμῆς. Ποιά;

Πλοῦτος. Ὅταν κανένας συναπατὼντάς με γιὰ πρώτη φορὰ με δέχεται σπῆτι του, ἀνοίγοντας διάπλατα τὴ θύρα, μπáινει μαζὶ μου κρυφὰ ἡ ξιπασία κ' ἡ κουταμάρα κ' ἡ περφόρεια κ' ἡ βλακεία κ' ἡ αὐθάδεια κ' ἡ ἀπάτη καὶ χίλια δυὸ ἄλλα. ἀπὸ λοιπὸν τοῦ κυριεύουν τὴν ψυχὴν ὅλ' αὐτά, διαμαίνεται ὅσα δὲν πρέπει καὶ ἐγγεταῖ ὅσα πρέπει νὰ φεύγει καὶ μ' ἐμένα, τὸν πατέρα ὅλων ἐκείνων τῶν κακῶν ποὺ μῆνχανε σπῆτι του, σαστίζει ποῦ μοῦ παραστέκονται αὐτὰ, καὶ μπερεῖ προτιήτερα νὰ πάθῃ ὅλες τὴς συμφορὰς παρὰ νὰ βαστάξῃ τὸ χαμὸ μου.

Ἐρμῆς. Μὰ πόσο μαλακὸς καὶ γλυστερός εἶσαι, ὦ Πλοῦτε, καὶ δυσκολοκράτητος καὶ φευγάτος, χωρὶς νὰ δίνεις καμμιὰ γερὴ πιάνση, παρὰ καθὼς τὰ χάλια ἢ τὰ ρίδια δὲν ξέρω πῶς ξεφεύγεις ἀνάμεισ' ἀπ' τὰ δάχτυλα ἐνῷ ἀπεναντίας ἡ Φτώχεια εἶνε γλιντζισμένη κ' εὐκολόπιστη κ' ἀπὸ ὅλο τῆς τὸ κορμὶ ξεφυτρώνουν ἀμέτρητα ἀγκίστρια

γιὰ νὰ κρατᾷ ἀμέσως ὅσους τὴ σιμόσουν καὶ νὰ μὴ μποροῦν νὰ ξεφύγουν εὐκολα. Μὰ ἐνῷ φλυαροῦμε ξεχάσαμε κάποιον πολὺ σπουδαῖο πρᾶμα.

Πλοῦτος. Ποιά;

Ἐρμῆς. Δὲν πήραμε μαζὶ μας τὸ Θεσαυρὸ, ποῦ τὸν ἔχουμε τόση ἀνάγκη.

Πλοῦτος. Ὅσο γι' αὐτὸ, μὴ σὲ μέλει ἀφίνοντάς τον πάντα στὴ γῆς ἀνεβαίνω σ' ἐσᾶς, ἀρῃ τὸν προστάξω νὰ μένει μέσα κλείνοντας ἀκόμα καὶ τὴ θύρα, καὶ νὰ μὴν ἀνοίγῃ σὲ κανέναν, ἂν δὲν ἀκούσῃ ἐμένα νὰ τοῦ φωνάξω.

Ἐρμῆς. Λοιπὸν ἄς πᾶμε τώρα στὴν Ἀττικὴν καὶ ἀκολούθα με κρατῶντάς με ἀπὸ τὸ πανωφόρι ὡς ποῦ νὰ φτάσω στὸ ὑπερστατικό.

Πλοῦτος. Καλὰ κάνεις, ὦ Ἐρμῆ, νὰ μ' ὀδηγᾷς γιὰτί ἂν μ' ἀφίσσεις λιγάκι χωρὶς ἄλλο τριγυρῶντας θὰ πέσω στὰ χέρια τοῦ Ὑπέρολου ἢ τοῦ Κλέωνα. Μὰ τί εἶνε αὐτὸς ὁ κρότος σὰν νὰ χτυπάει σίδερο σὲ πέτρα;

Ἐρμῆς. Νὰ αὐτὸς ὁ Τίμωνας σκάφει ἐδῶ κοντὰ χωράκι ποῦ εἶνε στὸ βουνὸ κι' ὅλο πέτρα. Πῶ, πῶ! παραστέκονται κ' ἡ Φτώχεια κ' ἐκεῖνη ἡ Κούρση, κ' ἡ Ὑπομονή, κ' ἡ Σοφία, κ' ἡ Ἀντρία καὶ τὸ παρόμοιο σκυλολόι ὅλων αὐτῶν ποῦ

συνοδεύουν τὴν Παῖνα, πολὺ καλῆτεροι ἀπ' τοὺς δικούς σου μπράβους.

Πλοῦτος. Γιατί λοιπὸν δὲ φεύγουμε, ὦ Ἐρμῆ, ὅσο μποροῦμε γλήγορα; γιατί βέβαια δὲ θὰ μπορέσουμε νὰ κάνουμε τίποτε ποῦ ν' ἀξίζει σ' ἄνθρωπο ποῦ εἶνε προφυλαγμένος ἀπὸ τόσο μεγάλο στρατόπεδο;

Ἐρμῆς. Ἀλλιῶς ἀποφάσισεν ὁ Δίας; λοιπὸν ἄς μὴ δειλιάζουμε.

(Ὁ Ἐρμῆς κι' ὁ Πλοῦτος κατεβαίνουν κοντὰ στὸ μέρος ποῦ σκάφει ὁ Τίμωνας καὶ συναπαντοῦν πρῶτα τὴ Φτώχεια καὶ τοὺς ἄλλους. Ὁ Τίμωνας δὲν τοὺς βλέπει, μόνον ἡ Φτώχεια, ποῦ ρωτᾷ τὸν Ἐρμῆ.)

Φτώχεια. Ποῦ τὸν πᾶς αὐτόν, ὦ Ἀργεῖρόντη, τραβῶντάς τον ἀπ' τὸ χέρι;

Ἐρμῆς. Σ' αὐτὸν ἐδῶ τὸν Τίμονα μᾶς ἔστειλεν ὁ Δίας.

Φτώχεια. Στέρνεται ὁ Πλοῦτος στὸ Τίμονα τώρα ποῦ ἐγὼ, ἀρῃ τὸν πήρα σὲ κακὴ κατὰστασι ἀπὸ τὴν Καλοπέρασι καὶ τὸν παράδωκα σ' αὐτοὺς ἐδῶ, τὴ Σοφία καὶ τὸν Κόπο, τὸν ἕκανα ἄντρα δυνατὸ καὶ ποῦ ν' ἀξίζει πολὺ; τόσο λοιπὸν τίπο τένια σᾶς φαίνονται ἡ Φτώχεια κ' εὐκολοκράτητος, ποῦ νὰ μοῦ παίρνεται τὸ μονάκριβο ἀπόχτημά μου, ἐνῷ ἦταν καλοδουλεμένο γιὰ τὴν ἀρετὴ, γιὰ νὰ (Ἀκολουθεῖ)